

"ישיבישע בלאט"

"לאמדעס" ב"דף היומי" בשו"ת ומ"מ

השאלות והתשובות מסוגנות בקו תחתון

חולין עז.

ועוד התורה חסה על ממונן של ישראל, קשה אי כך הלכה מה סברא היא זו? עי' תו"ח ולב אריה.

ברמב"ם שחיטה ח' יב' פסק דגידין אינם כבשר ולא חילק בין סופן להקשות לאין סופן להקשות, עי' ב"י סי' נה' מה שביאר טעמו, ועי' לב אריה כאן, וצל"ח בפסחים פד., וע"ע מנחת חינוך ח' ב'.

ואי הו"ב- עור? עי' רש"ש ועי' לח"מ מאכ"א ה' ח', ועי' בצל"ח.

תוד"ה אל, במה שכתבו לחלק בין טומאה לפסח, עי' משיב נפש בפסחים פד. ובתפארת יעקב כאן, ע"ע תוס' שם בפסחים ובלב אריה.

דאישתקיל קורטיתא מיניה, עי' פרש"י וכמה יצא לחוץ, עי' בעל המאור ורשב"א.

נקלף מהו, עי' פרש"י, וע"ע ברמב"ם, ומה שהכריחו לכך? עי' תורת חיים ופר"ח נה' כד'. נטיל שליש מהו, ועי' לח"מ מאכ"א ה' ח' שביאר לשיטת הרמב"ם דעור לבדו מציל מה הספק? עי"ש.

אי עור לבדו מציל? עי' רמב"ם מאכ"א ה' ח', עי"ש מ"מ, וע"ע רא"ש סי' ח', רשב"א ובב"י נה' ח'.

יל"ע האם כל הספיקות האלו הם לעניין האבר או הבהמה אם היא טריפה? ברש"י וברא"ש נראה דהספק על הבהמה, אמנם הרמב"ם שהביא במאכ"א ה' ח' כתב כל הספיקות רק לגבי אבר המדולדל, עי' פרי תאר נה' כד'.

שליא, מה דינה אי כאבר היוצא או כפירשא? עי' רמב"ם וראב"ד מאכ"א ה' יג', ועי' כו"פ כא' ו'.

מנא הני מילי וכו' לרבות את השליא, והטעם שהוצרך לזה קרא? עי' תורת חיים וראש יוסף.

מכדי אין שליא בלא ולד למה לי קרא, ופרש"י דיש לחשוש שמא יצא ראשו או רובו באותו מקצת, והקשה הפר"ח קי' כלל ס"ס א' שלשיטת הרמב"ם שספק דאורייתא מה"ת לקולא בעי קרא?, עי' תי' וע"ע ראש יוסף ותפארת יעקב.

ששלקו, ומהי שליקה? עי' פרש"י, וע"ע ר"ש תרומות י' ח' שלפי הירושלמי שליקה פחות מבישול, עי' באור הגר"א יו"ד עג' ב', וביו"ט תרומות י' י'.

תוד"ה עור, הקשו למה לגבי פסח לא ייחשב עור כבשר לעניין שיימו עליו? עי' תי' והתפארת יעקב כתב דאף שעור ששלקו אוכל הוא, בשר לא נקרא, ובפסח בעי בשר..

ע"ב

עור ששלקו וכו', ועי' אגרות משה יו"ד ח"א סי' לז' וסי' לג' מה דין העור לעניין מליחה ובב"ח.

ואמר רבב"ח וכו', וביאר המלא הרועים דהקושיא מהברייתא שמוכרח בה פי' של רבב"ח, ועי' מה שהקשה לפי"ז, וע"ע תפארת יעקב.

הריני מטיל עליה חומר שני ולדות וכו', והנה בנדה נא. נחלקו חכמים ור"מ בהפילה אמו כמין חיה ועוף אי הוי כולד, וכתב רש"י דסוגיא כחכמים דאינו ולד, ע"ע תוד"ה הריני, וברש"י והרשב"א נדה כו-כז, עי"ש תוד"ה המפלת ובמהרש"א שם ועי' מהדורא בתרא כאן.

בתוס' בנדה ד"ה חומר הקשו דלפי חכמים אמאי יש לחוש לנקבה הא הוי ספק ספיקא שמא אינו ולד ושמא אינו זכר, עי' תי' ועי"ש מהרש"ל ומהרש"א ובחת"ס כאן.

תוד"ה רובא, כתבו שיש מחלוקת בין סוגיא דידן לסוגיא בתמורה יז. דשם ס"ל כמ"ד דולדות קדשים במעי אמם הם קדושים, וסוגיא דהכא כמ"ד דבשעת לידתן הם קדושים, וע"ע תוס' בזבחים פד: מש"כ בשם ר"ת, עי' זרע אברהם ב' ד', ועי' חזו"א תמורה לב' ו'.

כל דבר שיש בו משום רפואה אין בו משום דרכי האמורי, וברש"י כאן נראה שהחילוק בין עושה מעשה בדבר עצמו לבין כשעושה חוצה לו, אמנם בשבת סז. חילק בין כשניכר במעשה הרפואה שבו לשאינו ניכר, ועי' רשב"א ובמורה נבוכים ח"ג לז' כתב דרך דבר שמוכן לפי הרפואה מותר, ועי' חת"ס.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת הדף במייל
שלח בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.